

indsats i forhold til det tidligere Jugoslavien og især Bosnien bliver forstærket. Vi synes, der skal gives mere hjælp til nødhjælpsarbejde. Vi synes, der skal gives mere hjælp til de multietniske byer, som eksisterer, f.eks. Tuzla. Vi synes, det er en fantastisk god idé, som nogle har foreslået i Århus Byråd: at Århus gjorde Tuzla i Bosnien til venskabsby og på den måde viste støtte til de multietniske kræfter i Bosnien. Vi beklager meget, at udenrigsministeren har frarådet det.

Dette er blot for at sige: Vi går ikke imod støtte til en fredelig løsning i Bosnien, men vi går imod denne udvidelse af det militære mandat.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg står her med en rapport, som FN's generalsekretær, Boutros-Ghali, har afgivet til Sikkerhedsrådet den 1. december. Den er offentligt tilgængelig; jeg ved i hvert fald, at hr. Søren Søndergaards partifælle hr. Keld Albrechtsen også har den. Jeg vil råde hr. Søren Søndergaard til at læse den, ikke fordi vi er så fundamentalt uenige, og det er slet ikke for drilleriets skyld, og jeg vil også råde alle andre til at læse den – den er utrolig interessant.

De betragtninger, som hr. Søren Søndergaard gør sig om bombeangreb og risikoen ved dem, nøjagtig de samme betragtninger gør Boutros-Ghali sig, og alligevel vil han ikke give afkald på det som en aller – alleryderste mulighed. Det er det, det handler om for FN's ledelse og for generalsekretæren, og det mener jeg man bør støtte, når det står helt klart, at det kun er den alleryderste mulighed.

Så vil jeg føje til, at vi faktisk så – og det gjorde et stærkt indtryk på mig, fordi jeg troede, at jeg havde en anden holdning indtil da – omkring Sarajevo, at kombinationen trusler om bombeangreb og det russiske initiativ bevirkede, at Sarajevos indbyggere fik skabt en tilstand – og det var så sandelig civilbefolkningen, der havde glæde af det, kan jeg fortælle hr. Søren Søndergaard – hvor de kunne komme til at leve under langt tryggere vilkår, end det hidtil havde været tilfældet.

Nu er situationen igen blevet forringet, men der var faktisk et halvt år, hvor man levede næsten uden krig i Sarajevo som følge af disse initiativer.

Vi så omkring Goradze, hvor de bosniske serbere snød, ikke ville overholde indgåede aftaler, at det var det, der fik den russiske forhandler Tjurkin til at undsige dem – og han var endda

en af deres venner – hvor de altså snød, og hvor så NATO eller rettere sagt FN truede med at sætte NATO-bombeangreb ind og til sidst gjorde det. Og hvad skete der så? Ja, de bosniske serbere tog nok nogle gidsler osv., men de trak sig væk fra Goradze, og Goradze har kunnet leve nogenlunde i fred siden.

Så det, jeg altså har måttet erfare, er, at instrumentet bør være der, og det må bruges med den alleryderste varsomhed, men at det er rigtigt, at man har det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu vil jeg sige, at jeg behøver ikke nødvendigvis at pantsætte min holdning, og vi behøver ikke at pantsætte vores holdning hos FN's generalsekretær.

Jeg forholder mig sådan set ikke til overvejelser, som jeg synes – i den sammenhæng, som de bliver citeret dér – virker en lille smule teoretiske. Jeg forholder mig til, hvordan tingene virker konkret i Bosnien. Det er det interessante. Og jeg synes, hr. Gert Petersen skylder et svar på den paradebombning, som man gennemførte her for nylig mod en serbisk-krajinsk luftbase i Kroatien.

Har denne paradebombning fremmet mulighederne for at køre nødhjælp i Bosnien som helhed, eller har den hæmmet mulighederne? Det er et helt konkret spørgsmål, som vi kan forholde os til. Vi har jo læst aviserne, og vi har læst rapporterne, der er kommet fra nødhjælpsorganisationerne.

Vores opfattelse er den, at det har hæmmet mulighederne for at køre nødhjælp i hele Bosnien, og dermed har det svækket befolkningens modstandskraft mod det nationalistiske vanvid. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at vi er uenige om, hvad det var, der førte til, at der kom en løsning omkring Sarajevo. For mig at se var det afgørende, det, der førte til en løsning omkring Sarajevo, at man fik trukket våbnene tilbage, og at de serbiske nationalister kunne se en fordel i den våben-tilbagevækning, som skete, fordi den rent faktisk på en række punkter stillede regeringshæren ret dårligt.

Det er jo ikke tilfældigt, at en række af de våben, som serberne trak uden for 20-km-zonen omkring Sarajevo, var våben, der senere blev brugt ved Goradze.